

WELCOME

ΜΠΑΡΜΠΙΑΤΣΑΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ 2020-2021

ΚΑΡΔΙΤΣΑ 2021

Η Μαρία Μπαρμπατσάλου γεννήθηκε στη Λάρισα το 1969 και πλέον κατοικεί στην Καρδίτσα. Είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής του ΔΠΘ, της Σχολής Θεάτρου του ΑΠΘ και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος Drama and Theatre in Education, Trinity College of Dublin. Φοιτά στο μεταπτυχιακό Δημόσιας Ιστορίας του ΕΑΠ. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται ως νομικός σε δομές προσφύγων και αιτούντες άσυλο. Την ενδιαφέρει η μνήμη, η ταυτότητα και οι συναντήσεις των ανθρώπων μέσω της τέχνης.

Email mariabarbato@yahoo.com τηλ 6977395903.

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της σχολής πυροδότησης θεατρικής γραφής του θεάτρου Πορεία(Οκτώβριος 2020-Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *WELCOME* της Μαρίας Μπαρμπατσάλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

ΠΡΟΣΩΠΑ

- Μαρκ, 15 ετών.
- Φάτε, 35-40 ετών.
- Σιάρκσι, 15 ετών.
- Φωνή πατέρα, 45 ετών
- Φωνή μητέρας, 40 ετών.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Μαρκ, ο δεκαπεντάχρονος γιός ενός ζεύγους στελεχών πολυεθνικής, και η Φάτε, η τριανταπεντάχρονη οικιακή βοηθός της οικογένειας, που κατάγεται από μία υπό εξαφάνιση φυλή του Ισημερινού, ψάχνουν την ταυτότητά τους στο άξενο περιβάλλον μιας σύγχρονης δυτικής μεγαλούπολης. Έχουν αποκτήσει ένα ιδιαίτερο δέσιμο μέσα από τις ιστορίες που διηγείται η Φάτε για την φυλή της, καθώς και τη γλώσσα που έχουν δημιουργήσει. Γλώσσα που αποτελείται από θραύσματα μνήμης της Φάτε, που εκδιώχθηκε, ως πρώτο παιδί, σε μικρή ηλικία, για να εργασθεί στην Δύση. Η Φάτε δημιουργεί μία ιδιότυπη τελετή ενηλικίωσης του Μαρκ, βασισμένη σε μνήμες από το τελετουργικό της φυλής, προκειμένου αυτός να ξεπεράσει τους φόβους του. Στην τελετή αυτή ο Μαρκ παίρνει το όνομα shiai, το πέταγμα του αετού. Οι γονείς του Μαρκ φεύγουν για να παραστούν σε ένα συνέδριο. Τότε φθάνει ο δεκαπεντάχρονος αδελφός της Φάτε, που έχει και αυτός σταλεί από την οικογένεια για μόνιμη εγκατάσταση στην Δύση, λόγω του ότι δεν μπορεί να προσαρμοστεί στις εκεί συνθήκες διαβίωσης. Η συνάντηση θα έχει απρόβλεπτες συνέπειες.

Α σκηνή.

Ανακριτικό γραφείο. Πολύ αργά την νύχτα. Φωτίζεται η Φάτε, μια γυναίκα γύρω στα τριάντα πέντε. Φοράει ένα ρούχο ριχτό με έντονα χρώματα και μαντήλα. Κρατάει μία πολύχρωμη, πλεκτή μπλούζα όπου διακρίνονται κάποιες ανεπαίσθητες κηλίδες αίματος. Τα χέρια της κινούνται διαρκώς, ανεξέλεγκτα. Ισιώνει την μπλούζα και ασυναίσθητα τα δάχτυλα σκαλώνουν στις κηλίδες. Κοιτάζει μπροστά. Κατά μία έννοια ανέκφραστα. Μιλάει με έντονη εναλλαγή ρυθμών. Σταματάει σαν να ψάχνει τις λέξεις. Έχει μια αδιόρατη ξενική προφορά.

Φάτε: Ναι... Ναι... Καταλαβαίνω. (Παύση). Ξέρεις... Συγγνώμη, ξέρετε....(Παύση). Όρμησαν. Ο ένας στον άλλον, πάνω στον άλλον, σαν ζώα, σαν άγρια ζώα, σαν ζώα. Σαν ζώα. Ζώα. (Παύση). Δεν καταλαβαίνω. Όχι..Όχι..Συγγνώμη, παρακαλώ, με συγχωρείτε, λυπάμαι... Δεν ξέρω καλά...Άσπρα. Τα δόντια, έτριζαν, την νύχτα..Και μύριζε πολύ. (Παύση).Ήτανε ζώα.(Παύση).Όλοι. Γίναμε ζώα.

Το φως κλείνει.

Β σκηνή.

Εφηβικό δωμάτιο. Μινιμαλιστικό με μεταλλικά ακριβά έπιπλα. Σαν να έχει επιμεληθεί από διακοσμητή. Μόνη παραφωνία δύο αφίσες, πρόχειρα κολλημένες με σελοτέιπ. Η μία, η κλασική του Γούντστοκ. Η άλλη, φωτογραφία μιας ζούγκλας του Ισημερινού. Στο κρεβάτι, ένας έφηβος περί τα δεκαέξι, ο Μαρκ, φοράει ακουστικά. Έντονοι ρυθμικοί ήχοι κρουστών διαχέονται υπόκωφα. Ο Μαρκ ξαπλωμένος, ακολουθεί τον ρυθμό με το πόδι.

Μαρκ: (Επαναλαμβάνει ρυθμικά σε όλο και πιο έντονο ρυθμό). Ααα...Οοοο... Εεεε...Ιααααγγ.. (Ο ρυθμός σιγά, σιγά κινητοποιεί όλο το σώμα. Στο αποκορύφωμα πετάγεται με μία κραυγή στα γόνατα. Πετάει τα ακουστικά. Παίρνει την στάση τετράποδου. Γυρνάει το κεφάλι σαν να μυρίζει δεξιά, αριστερά. Ο ήχος των κρουστών συνεχίζει να ακούγεται χαμηλά. Ο Μαρκ συνεχίζει να κινείται σε έναν αυτοσχέδιο χορό. Το σώμα έχει μία τάση ανάτασης και αρχίζει και ξεδιπλώνεται προς τα ταβάνι. Καταλήγει ορθωμένος με τα χέρια ψηλά και το κεφάλι αφημένο πίσω. Σχεδόν σε έκσταση).

Μαρκ: (Σαν να αδειάζει. Εσωτερικά). Αααα..Οοοο..Εεεε...Ιααααγγ...

Γ σκηνή.

Φωνή πατέρα: Μαρκ! Μαρκ!

Μάρκ: *(Κόβει απότομα την κραυγή, κατεβάζει απότομα τα χέρια και τους ώμους. Κατεβαίνει αργά από το κρεβάτι. Κοιτάει το ανακατωμένο κάλυμμα).*

Φωνή πατέρα: Μαρκ!Μαρκ είπα! Ήθελα να ξέρω που πας κάθε φορά και χάνεσαι.

Μάρκ: *(Ρίχνει μια κλωτσιά στο κάλυμμα. Μέσα από τα δόντια).* Εδώ.

Φωνή πατέρα: Πού εδώ παιδί μου; Τριακόσια πενήντα τετραγωνικά σπίτι. Πού εδώ; *(Στη μητέρα):* Έλεος πια με τον γιό σου. Κάθε φορά, όταν είναι να φύγουμε, τα ίδια. Σαν να το κάνει επίτηδες. Δεν φτάνει που καταλήξαμε πάλι τελευταία στιγμή, με την ψυχή στο στόμα. Αλήθεια, τον φάκελο με τις διαφάνειες τον πήρες;

Μαρκ: *(Αρχίζει να στρώνει το κρεβάτι)* Εδώ. Στο δωμάτιο. Έχω διάβασμα.

Φωνή μητέρας: Σταμάτα πια να τα βάζεις με το παιδί. Μαζί παρουσιάζουμε. Μην το ξεχνάς. Δεν υπήρχε πιθανότητα να αφήσω τίποτα στην τύχη.

Μαρκ: Έχω διάβασμα. Με θέλετε κάτι;

Φωνή μητέρας: Όχι αγάπη μου. Συνέχισε αυτό που κάνεις. Αφού τα είπαμε όλα χθες. Θα είναι και η Φάτε εδώ. Το έχω οργανώσει με το φαγητό. Δεν είναι πολύ. Μια βδομάδα θα λείψουμε. Ξέρεις αγάπη μου εσύ. Είναι σημαντική παρουσίαση. Τα είπαμε. Σε μια εβδομάδα λοιπόν. Α ..Μαρκ;

Μαρκ: Ναι; Μαμά;

Φωνή μητέρας: Μη φοράς συνέχεια αυτό με την κουκούλα. Δείχνεις άπλυτος.

(Ο Μαρκ βγάζει κάτω από το κρεβάτι μια αυτοσχέδια μάσκα από γυψόγαζα).

Φωνή πατέρα: Άστα αυτά τώρα. Δεν έχουμε χρόνο. Σε δέκα φθάνει το ταξί. Τόσο δεν είπες; *(Στο Μαρκ):* Άκου αγόρι μου. Τελευταίες οδηγίες και τύπωσέ τες καλά. Από το πρωί ως τις πέντε ότι χρειαστείς email, όχι στο επαγγελματικό, σαν την άλλη φορά, στο άλλο. Από τις πέντε και τέταρτο στο κινητό. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να πω όχι στο επαγγελματικό; Καλύτερα στης μάνας σου. Σου έχουμε εμπιστοσύνη. Η πιστωτική εκεί που είπαμε. Πρόσεχε μη σε γελάσει κανείς. Με φειδώ και όχι εμπιστοσύνη. Προσοχή. Ζούγκλα καταντήσαμε νεαρέ. Ζούγκλα. *(Στην γυναίκα του):* Τελειώσαμε; Πάμε;

(Όσο ο πατέρας μιλάει, ο Μαρκ ανεβαίνει στην προηγούμενη θέση του, όρθιος πάνω στο κρεβάτι. Σηκώνει τα χέρια ψηλά, σαν δέηση. Τα κατεβάζει. Φοράει την μάσκα.

Επικεντρώνει το βλέμμα, μακριά, κάτω από το κρεβάτι. Ένα φανταστικό θήραμα. Το πλησιάζει προσεκτικά, αργά. Όταν ο πατέρας ολοκληρώνει, το έχει ήδη αρπάξει).

Φωνή μητέρας: Περίμενε. Η Φάτε. (Στον Μαρκ): Αγάπη μου να σκεφτείς τι θέλεις να σου φέρουμε και να μου στείλεις email. (Παύση): Και...Μαρκ;

Μαρκ: (Εχει γραπώσει με το στόμα το φανταστικό θήραμα από το λαιμό και το τινάζει δεξιά, αριστερά).

Φωνή μητέρας: Αγάπη μου;

Μαρκ: (Συνεχίζει να τινάζει το φανταστικό θήραμα με πιο έντονο ρυθμό).

Φωνή μητέρας: Μη σκεφτείς τα χρήματα.

Μαρκ: (Πετάει κάτω νεκρό το φανταστικό θήραμα).

Δ σκηνή

(Καθ' όλη την διάρκεια αυτής της σκηνής ο Μαρκ, αφού κάνει μια μικρή τελετή εξαγνισμού, αυτοσχεδιαστικά καταβροχθίζει το φανταστικό θήραμα).

Φωνή μητέρας: Φάτε, καλή μου;

Φωνή πατέρα: Φάτε! Γρήγορα! Θα χάσουμε το αεροπλάνο.

Φωνή Φάτε: Συγγνώμη.

Φωνή πατέρα: Τι συγγνώμη βρε κορίτσι μου. Αν χάσουμε το αεροπλάνο, εσύ θα μας πληρώσεις τη ζημιά;

Φωνή Φάτε: Λυπάμαι. Με συγχωρείτε.

Φωνή μητέρας: Φάτε, καλή μου. Εδώ είναι ο κατάλογος με τα φαγητά. Τις ντουλάπες και το σπίτι τα ξέρεις καλά. Πρόσεχε λίγο τα μάτια της κουζίνας. Μην καούμε. Έτσι; Ό, τι χρειαστείτε θα το αγοράσει ο Μαρκ. Ξέρεις να διαβάζεις; Δεν ξέρεις;

Φωνή Φάτε: Δεν ξέρω καλά. Συγγνώμη.

Φωνή μητέρας: Καλά. Δεν πειράζει. Θα σε βοηθήσει ο Μαρκ.

Φωνή πατέρα: Να προσέχεις.

Φωνή μητέρας: Να προσέχετε. Εμείς τώρα φεύγουμε. Σε μία εβδομάδα. Καταλαβαίνεις ε; *(Ήχος πόρτας που ανοίγει).*

Φωνή Φάτε: Ναι.

Φωνή μητέρας: Ευχαριστούμε Φάτε, καλή μου.

Φωνή Φάτε: Παρακαλώ.

(Ήχος πόρτας που κλείνει. Ο Μαρκ σκουπίζει τα υποτιθέμενα αίματα από το πρόσωπο).

Ε Σκηνή

(Ο Μαρκ γλείφει σχολαστικά τα υποτιθέμενα αίματα από τα δάχτυλα και το πρόσωπο με βρυχηθμούς ικανοποίησης. Πέφτει εξουθενωμένος στο πάτωμα).

Φωνή Φάτε: *(Τραγουδάει, στην αρχή σιγά και σταδιακά αυξάνεται σε ένα αποκορύφωμα. Δεν φθάνει, όμως, σε παροξυσμό. Ο ήχος διαχέεται αρμονικά στον χώρο. Τον γλυκαίνει και τον φωτίζει). Αγίου μα σι...Αγίου μα σι...*

Μαρκ: *(Από το πάτωμα, ανοίγει τα μάτια και τεντώνει νωχελικά το σώμα, σαν να τον ζεσταίνει ο ήλιος, ψιθυρίζει) .Αγίου μα σι....*

Φωνή Φάτε: *Αγίου μα σι...Αγίου μα σι....Φάτε φα...Φάτε φα...*

Μαρκ: *(Σηκώνεται αργά. Τραγουδάει δυνατά. Απευθύνεται, καλεί). Φάτε φα.. Φάτε φα... φα, φα, φα.*

Φωνή Φάτε: *(Πλησιάζει) Φάτε φα..σι.... Φάτε φα σι..*

Μαρκ: *(Σηκώνεται και πηγαίνει στο κρεβάτι. Κουκουλώνεται με το πρόσωπο στον τοίχο. Καθ' όλη τη διάρκεια της κίνησης συνεχίζει να καλεί και να απευθύνεται) Φάτε φα..Φάτε φα...*

ΣΤ Σκηνή

(Ξεπροβάλλει το κεφάλι της Φάτε στην πόρτα. Ο Μαρκ κουκουλωμένος, με το κεφάλι στραμμένο στον τοίχο, κάνει ότι κοιμάται).

Φάτε: (Πλησιάζει μαλακά και του αγγίζει τα μαλλιά. Κατεβάζει τον τόνο της φωνής. Σαν χάδι) Φάτε φα σι..

Μαρκ: (Πετάγεται με το πάπλωμα και ορμά πάνω της σαν ερπετό) Σιιιιι!

Φάτε: (Στην αρχή τρομάζει και μετά γελά) Α..Α..Μη..Μη ..Μη..Το μαντήλι..Τα μαλλιά..Πρόσεχε..

Μαρκ: (Χοροπηδά γύρω της) Τρόμαξες ε; Τρόμαξες! Πες μου ότι τρόμαξες. Τρόμαξες στ αλήθεια;

Φάτε: (Συνεχίζει να γελάει)Ναι! Ναι! Τρόμαξα. Σταμάτα τώρα. Λίγο. Παρακαλώ. Θα σπάσεις το κρεβάτι.

Μαρκ: (Ηρεμεί) Χέσε το κρεβάτι τώρα. Πες πως ήταν. Δεν το έκανα καλά; Σαν να πετάγεται ξαφνικά η κόμπρα, υπνωτίζει το θύμα, στοχεύει, σφυριγμός σιιι και...

Φάτε: Όχου Μαρκ Μην αρχίζεις πάλι. Τώρα έστρωσα το μαντήλι. (Τον κοιτάει): Πολύ καλά το έκανες. Καλύτερα από άλλη φορά. Να κοιτά ...σηκώθηκαν οι τρίχες. Εδώ απ' το λαιμό. Σαν τότε, ήμουν μικρή, περπάταγα, δε περπάταγα, και ήμουν κουκουλωμένη και κάτι άκουσα έξω από την καλύβα και κατέβηκα στα γόνατα... Καλά άστα αυτά τώρα. Πες τι κάνω για μεσημέρι. Δεν έχει χρόνο. Νηστικό θα σ' αφήσω..

Μαρκ: Όχου Φάτε. Κάθε φορά το κόβεις στο καλύτερο. Όλο δεν έχει χρόνο, δεν έχει χρόνο. Βαρέθηκα. Όλοι χρόνο δεν έχετε. Σιατά. Να πάτε να χεστείτε. Βαρέθηκα. Και δεν θέλω τίποτα. Νηστικός θα μείνω. Όλη τη βδομάδα. Και τις επτά μέρες. Επτά! (Την πλησιάζει): Ξέρεις να μετράς Φάτε; Επτά! Ένα, δύο, τρία, τέσσερα....

Φάτε: (Πάει να του αγγίζει τα μαλλιά, ο Μαρκ το αποφεύγει) Έλα καρδούλα μου. Θα σου κάνω εγώ αυτό το γλυκό με την πιπερόριζα, που λέγαμε, που έκανε η μάνα...

Μαρκ: Να κάνεις αυτά που σου είπε αυτή. Το πρόγραμμα.

Φάτε: (Σαν να μην τον ακούει) ...τότε που 'μασταν μικρά, που τα στέγνωσε στον ήλιο έξω και τα βάζαμε κρυφά στο στόμα και έκαιγαν και μας κυνήγαγε.. Βρήκα κάτω, εκεί, στην αγορά...

Μαρκ: *(Πεισματικά)* Αυτά που σου είπε αυτή.

(Παύση).

Φάτε: *(Συνωμοτικά)* Το έκανα.

Μαρκ: *(Γυρνάει)* Τι;

Φάτε: Έδωσα το χέρι.

Μαρκ: Σ' αυτήν;

Φάτε: Ναι.

Μαρκ: Αλήθεια το 'κανες ;

Φάτε: Ναι.

Μαρκ: Και;

Φάτε: *(Χαμογελάει απαλά)* Το έδωσε, το κοίταξε, το κοίταξα. Με κοίταξε. Το τράβηξε γρήγορα, πριν το.....Έμεινε έτσι. Πάνω στη φούστα. Μόνο, ξερό και είπε *Φάτε καλή μου, να προσέχετε.*

Μαρκ: *(Χοροπηδάει)* Το 'ξερα! Το 'ξερα! Είδες που στο 'λεγα! Την ξέρω καλά. Ντρέπεται, ντρέπεται. Τα χέρια της είναι ξερά και χοντρά σαν γυαλόχαρτο. Σιγαμένα. Όχι σαν κι εσένα *Φάτε καλή μου, καλή μου Φάτε, μαλακά, άσπρα και να μυρίζουν, πως το πες, πιπερόριζα και λεμόνι και ψωμί και δέντρα και ήλιο και κόμπρα και λιοντάρια και χώμα...* Το 'ξερα! Το 'ξερα!

Φάτε: *(Στον εαυτό της, το χαμόγελο γίνεται αχνό):* Δεν ξέρω αν είναι αυτό. *(Παύση):* Δεν καταλαβαίνω.

Μαρκ: Μπράβο ρε Φάτε. Κόλλα πέντε.

Φάτε: *(Τον κοιτάει)* Σ' αγαπάει.

Μαρκ: Α παράτα μας ρε Φάτε.

Φάτε: Σ' αγαπάει. Όλο κοιτούσε στο δωμάτιο. Περίμενε να βγεις. Να χαιρετήσεις.

Μαρκ: Ναι; Σιγά την ξινή.

Φάτε: Σ' αγαπάει.

Μαρκ: Και που το ξέρεις εσύ; Ούτε μάνα είσαι, ούτε μάνα καλά, καλά, δεν είχες.

Φάτε: *(Μένει παγωμένη).*

Μαρκ: Όχι, Φάτε καλή μου. Καλή μου Φάτε. Συγγνώμη. Παρακαλώ. Παρακαλώ πολύ. Φάτε; Θα φάω ό, τι θες. Όποτε το θες. Φάτε; Φάτε φα σιι;

Φάτε: Δεν πειράζει. Καταλαβαίνω. Έτσι είναι τα αγόρια όταν είναι να γίνουν άνδρες. Έχουν φωτιά. Φωτιά μέσα, τα πνίγει. Έτσι στο χωριό ετοιμάζονται να βγει η φωτιά, να γίνει ατσάλι, ζώο δυνατό, να το φορέσουν, να πάρουν δύναμη. Να μην τα κάψει.

Μαρκ: (Ξαπλώνει στα γόνατά της) Πες μου Φάτε. Πως γίνονται τα αγόρια άνδρες.

Φάτε: (Του χαϊδεύει τα μαλλιά, χαμογελώντας) Και τί θα φας;

Μαρκ: Θα παραγγείλουμε Φάτε. Να πάει να γαμηθεί το πρόγραμμα.

Φάτε: (Χαμογελάει. Προφέρει τις λέξεις αργά. Σαν να τις γεύεται) Να... πάει... να.. γα...μη..θεί .

Z Σκηνή.

(Ο Μαρκ με το κεφάλι στα γόνατα της Φάτε. Η Φάτε του χαϊδεύει τα μαλλιά. Του τα στρώνει πίσω για να μην του κρύβουν το πρόσωπο. Τα χέρια του είναι κι αυτά ακουμπισμένα χαλαρά πάνω στην Φάτε).

Φάτε: Τα αγόρια...

Μαρκ: Αγόρια..Ασκ..

Φάτε: Ασκάσι

Μαρκ: *(Συλλαβιστά, προσπαθώντας να αναπαράγει την προφορά της Φάτε)* Ασκ..ά..σι

Φάτε: *(Σαν να τον διορθώνει μαλακά)* Ασκάσι..Φωτιά..Να βγει..Έξω..

Μαρκ: Να βγει.. Να ανοίξει..Μπρομ! Να πετάξει.

Φάτε: Πετάξει. Μπρομ! Ναι!

Μαρκ: Μακριά!

Φάτε: *(Χαμογελώντας πιάνει τα χέρια του και παρατηρεί τα δάχτυλά του. Με τρυφερότητα)* Ασκάσι με. Αγόρι μου. *(Γυρνώντας την παλάμη του, βλέπει μία χαρακιά φρέσκια στον καρπό):* Τι είναι αυτό;

Μαρκ: *(Σηκώνεται απότομα, τραβάει τα χέρια του και κατεβάζει τα μανίκια. Της γυρίζει την πλάτη)* Τιποτα.

Φάτε: Πάλι;

Μαρκ: Τι θες ρε Φάτε; Τι το παίζεις τώρα; Μάνα μου είσαι; Α παράτα μας!

Φάτε: Πάλι.

Μαρκ: Πάλι! Πάλι! Κι όσο τραβάει η όρεξή μου, πάλι.

Φάτε: *(Τον κοιτάει).*

Μαρκ: *(Την κοιτάει. Παύση)* Δεν φταίω εγώ. *(Παύση):* Πνίγομαι. Δε χωράω. Περπατάω, κάθομαι... Δε ξέρω πως. Δεν χωράω. Βουλιάζω και... πνίγομαι. Και αυτό είναι εκεί. Χτυπάει σαν καρδιά. Είναι μέσα μου. Μέσα μου, Φάτε. Ορμάει και θέλει να βγει. Πρέπει να βγει. *(Παύση. Ψιθυριστά):* Θέλει να με πνίξει, να με φάει.

Φάτε: Μα...

Μαρκ: Δεν τους θέλω Φάτε. Φτάνει. Δεν θέλω κανέναν. Περνάω και δεν είμαι. Δεν με βλέπουν. Δεν τους κοιτάω. Φοράω την κουκούλα και χάνομαι.

Δεν υπάρχουν. Κανείς δεν υπάρχει. Μόνο αυτό το ζώο μέσα μου θέλει να βγει. Μα δεν ξέρω πως. (Παύση): Όταν τραβάω με το ζυράφι δεν νιώθω, βγαίνει από μέσα κόκκινο, σκύβω, γλύφω, είναι πικρό, λίγο, περιμένω κάτι να γίνει, κάτι να μου πει.. Μα αυτό σβήνει αμέσως με το σάλιο. Χάνεται..(Φτύνει με αηδία. Ειρωνικά): Ασκάσι.. Σκατά!

Φάτε: Αμπάς.

Μαρκ: Τι;

Φάτε: Αμπάς. Άνδρας.

Μαρκ: Άνδρας. Σκατά! Τι θα πει άνδρας ρε Φάτε; Κοιτιέμαι στον καθρέφτη και δεν υπάρχει τίποτα. Μοναχά αυτή η κουκούλα. Και αυτό το ζώο μέσα που δεν ξέρω πως είναι και πως να το βγάλω. (Παύση): Φοβάμαι να το βγάλω.(Παύση): Τι σου λέω τώρα και σένα.. Χέστα.

Φάτε: (Τον κοιτάει έντονα).

Μαρκ: Με κοιτάς. Τι με κοιτάς; Α παράτα μας! Δεν καταλαβαίνεις. Κανένας δεν καταλαβαίνει! Παράτα με είπα! Πάρτα αυτά τα μάτια από πάνω μου..Τώρα!

Φάτε: (Ανεβάζει τα μανίκια και το φόρεμα και του δείχνει σημάδια από παλιές πληγές στα πόδια και στα χέρια). Καταλαβαίνω.

Μαρκ: Ε;

Φάτε: Ζώο. Ζώα. Πολλά.

Μαρκ: Πού; Στη ζούγκλα;

Φάτε: Όχι. Μακριά. (Παύση): Εδώ.

Μαρκ: (Την κοιτάει. Σιωπή).

Φάτε: Φοβόμουν..Φοβάμαι. Απόμα.

Μαρκ: Φάτε σι.

Φάτε: Ασκάσι με.

Μαρκ: Λες και εγώ..Αν...

Φάτε: Σςς... Σςς.. Ξέρω. Όχι εσύ.

Μαρκ: Αλήθεια;

Φάτε: Έλα εδώ. Κλείσε μάτια.

Μαρκ: Γιατί;

Φάτε: Στο χωριό πίσω, Ασκάσι μένα Αμπάς Αγόρι γίνεi άνδρας.

Μαρκ: Αχ Φάτε!! Ήσουνα μπροστά; Το 'δες; Το ξέρεις;

Φάτε: Όχι.

Μαρκ: Τότε;

Φάτε: Το είδα.

Μαρκ: Οχου ρε Φάτε. Θα με τρελάνεις. Μίλα καλά επιτέλους. Μ'έσκασες .Πού το 'δες;

Φάτε: Μέσα μου. Τα βράδια.

Μαρκ: Ε;

Φάτε: Κλείσε μάτια. Ασκάσι μένε Αμπάς Ασι νο.

Μαρκ: Και;

Φάτε: Τα μάτια. Ασκάσι μένε Αμπάς Ασι νο Αμπας Αμπας σι...

Μαρκ: Φάτε πιάνει. Πιάνει γαμώτο. Άρχισε να χτυπάει. Εδώ στη φλέβα. Να 'το . Χτυπάει δυνατά. Θεέ μου. Θα με πνίξει. Δωσ' μου το χέρι σου. Φάτε;

Φάτε: Μόνος. Μόνος πρέπει. Αμπάς..Αμπάς σιιιι.

Μαρκ: Φάτε κόφτο. Κι αν.. Κι αν.. Κι αν σε...

Φάτε: Σςς Σςς Αμπάς σι..

Μαρκ: Το στομάχι. Το στομάχι μου γυρίζει. Θα ξεράσω. Κάτι απ' το στομάχι. Φάτε Θα βγει. Θεέ μου!

Φάτε: Άστο. Άστο. Μίλα. Πες Αμπας σιι...

Μαρκ: Αμπας σι.. Αμπας σι.. Σι Σιιι Σι αι σι (Με πεποίθηση). Σι αι σι

Φάτε: Σι α ι .(Πάυση): Αετός.

Μαρκ: Αετός (Σαν να αναδύεται εσωτερικά). Σι α ι .
(Γιέρτει κάτω ανακουφισμένος). Το 'ξερα! Αετός Το πέταγμα του αετού.

Η σκηνή.

(Στο δωμάτιο του Μαρκ. Τέσσερις ημέρες μετά. Ένα αγόρι στην ηλικία του, κάθεται στην άκρη του κρεβατιού. Είναι πιο μικροκαμωμένο από τον Μαρκ. Φοράει ένα τζιν και ένα φούτερ με κουκούλα. Τα ρούχα είναι σύγχρονα αλλά φαίνονται σαν να τον καταπίνουν, σαν να μην νιώθει άνετα μέσα τους. Οριακά ένα νούμερο μεγαλύτερα. Σφιγμένος. Τα μάτια του καρφωμένα στην πόρτα του δωματίου. Ο Μαρκ όρθιος μπροστά του με τζιν και κοντομάνικο. Γεμάτος ενέργεια. Χοροπηδάει).

Μαρκ: Μαρκ σε μένε. Τι α μένε Σιάρτσι; (Του δίνει το χέρι) .

(Ο νεαρός μένει ακίνητος).

Μαρκ: (Στην ίδια διάθεση. Το χέρι μένει σταθερά απλωμένο). Μαρκ σε μένε. (Συλλαβιστά): Μα...ρκ ...με...λέ...νε. Τι α μένε Σιάρτσι; (Συλλαβιστά): Ε..σέ..να σε λέ..νε Σιά..ρκ..σι; (Στον εαυτό του): Αχ τι ωραία. Και γαμώ. Θα του μάθω τη γλώσσα. (Στο νεαρό): Θα..σου ...μάθω... τη ...γλώσσα.(Παρασύρεται από τον ενθουσιασμό. Τα χέρια κινούνται έντονα, επεξηγηματικά στον λόγο): Θα μάθουμε ο ένας την γλώσσα του άλλου. Θα σου δείξω τα πάντα. Θα μου λες ιστορίες. Θα... Θα... Θα... Θα γίνουμε ...φίλοι (Συλλαβιστά με ένα ανεπαίσθητο ερωτηματικό): Φι..λοι (Απλώνει ξανά το χέρι).

(Ο νεαρός παραμένει ακίνητος).

Μαρκ: (Τραβιέται λίγο πίσω, χωρίς να χάνει τον ενθουσιασμό του) Συγγνώμη. Μάλλον κάτι δεν έκανα καλά.(Στον εαυτό του): Πάμε πάλι. (Επανέρχεται. Στέκεται σταθερά μπροστά στον νεαρό. Σε απόσταση αναπνοής. Τον κοιτάει στα μάτια. Του δίνει ξανά το χέρι): Σε μένε Μαρκ.

(Το χέρι εκτείνεται απότομα, σχεδόν μπροστά στο πρόσωπο του νεαρού. Αυτός πετάγεται τρομαγμένος πίσω και βάζει μπροστά τον αγκώνα του για να καλύψει το πρόσωπο).

Μαρκ: (Τραβιέται) Ωχ σόρρυ.(Συλλαβιστά, σαν να προσπαθεί να επαναφέρει την λέξη στην μνήμη): Πά..ρε.. τε... με. Συ...γγνώ...μη. Δεν το 'θελα. (Στον εαυτό του): Το χέρι ρε μαλάκα . Που να ξέρει ο άνθρωπος. Σκατά τα 'κανες. Πάμε πάλι. (Κάθεται γονατιστός μπροστά στο νεαρό. Χτυπάει με την δεξιά του παλάμη το μέτωπό του. Ανοίγει τα χέρια σαν φτερά και αρχίζει να αναδιπλώνεται): Σε μενε Σι αι ιιι(Ορθώνεται μπροστά του, με μια τελική κραυγή): Ιιιι!

Σιάρτσι: (Τρομαγμένος πίσω. Κραυγάζει ταυτόχρονα) Ιιιιι!

(Ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει η Φάτε με ένα πολύχρωμο ρούχο στο χέρι, πλεγμένο με κορδέλες που κρέμονται).

Φάτε: *(Τρομάζει. Της πέφτει το ρούχο από τα χέρια)* Τι έγινε; Είστε καλά; Μαρκ; Καρδούλα μου;

(Ο Μαρκ πισωπατάει μουρμουρίζοντας): Συγγνώμη. Συγγνώμη. Σκατά. Σκατά ρε πούστη μου! Συγγνώμη.

(Ο νεαρός με τα μάτια ορθάνοιχτα, τρέχει στην πόρτα. Η Φάτε τον ακουμπά στον ώμο για να τον σταματήσει. Αυτός τραβιέται. Του μιλά ψιθυριστά, προσπαθώντας να τον ηρεμήσει).

Φάτε: *(Σαν να κομπιάζει, σαν να ψάχνει τις λέξεις)* Να σε φύσα. Μάρκ βένε πάρε σε. Πάρε τε σε.

(Ο νεαρός την κοιτά στα μάτια. Σα να μην καταλαβαίνει ακριβώς. Φαίνεται κάπως να ηρεμεί).

Μαρκ: *(Έντονα)* Πες μου τι του λες! Τι του λες! Τι του λες! ΤΩΡΑ! ΠΕΣ! Γαμώτο!

(Ο νεαρός αναστατώνεται. Γρυλίζει. Στρέφεται προς τον Μάρκ. Η Φάτε ήρεμα, αποφασιστικά, τοποθετεί το χέρι της στον ώμο του. Σαν να τον συγκρατεί).

Φάτε: *(Στον Μαρκ. Ήρεμα. Αργά)* Μη φοβάσαι. Ο Μαρκ θέλει να σου ζητήσει συγγνώμη. Συγγνώμη. *(Κοιτώντας στα μάτια τον Μαρκ. Επιβάλλεται):* Πα..ρε..τε..σε. *(Μαλακά. Σαν να τον καθοδηγεί):* Συγγνώμη.

Μαρκ: *(Στο νεαρό)* Πάρε τε σε...

(Ο νεαρός σε σύγχυση. Παρόλα αυτά ηρεμεί).

Μαρκ: Πάρε τε σε.....ρε φι..λε;

(Ο νεαρός μένει ακίνητος για λίγο. Μετά στρέφει το βλέμμα στην Φάτε).

Φάτε: *(Συνεχίζει με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Σαν νανούρισμα)* Πάρε τε σε. Να σε φύσα. *(Σηκώνει το χέρι να του χαϊδέψει τα μαλλιά. Ο νεαρός κάνει μια ανεπαίσθητη κίνηση πίσω. Το χέρι της Φάτε μένει μετέωρο. Το τρίβει αμήχανα στην φούστα της) .*

(Το βλέμμα του νεαρού στρέφεται στην πόρτα. Η Φάτε το αντιλαμβάνεται. Ανοίγει την πόρτα).

Φάτε: *(Στο νεαρό)* Κάμε λα. *(Στο Μαρκ):* Καλύτερα να τον πάρω μαζί. *(Βγαίνει έξω. Ο νεαρός φοράει την κουκούλα και την ακολουθεί πειθήνια. Η πόρτα κλείνει μαλακά πίσω).*

(Ο Μαρκ μένει μόνος στο δωμάτιο . Κάθεται στο πάτωμα. Πιάνει τα γόνατά του, τα φέρνει στο στήθος και αρχίζει να κινείται ρυθμικά μπρός, πίσω).

Ρε γαμώτο.. Τί σκατά έγινε; Δεν καταλαβαίνω. Τί έγινε λάθος; Τί δεν είπα καλά; Παρε τε σε. Το 'πα. Το ζανάπα. Αυτό με το χέρι ήταν η μαλακία. Μα μετά γονάτισα, χτύπησα το μέτωπο... Του 'πα το όνομά μου. Το μυστικό μου όνομα. Τη δύναμή μου. Να του δείξω ότι είμαι πια δυνατός. Ότι δεν φοβάμαι. Ότι μπορώ και εγώ τώρα. Μόνο αυτός θα το 'ξερε. Και η Φάτε. Αυτός. Ο φίλος. Για πρώτη φορά. Να είμαι δυνατός. Να έχω φίλο. Αυτόν το φίλο. Που ξέρει από ζούγκλα. Αυτή τη ζούγκλα, που έχει μέσα τη δύναμη. Την ομορφιά. Την άπλα. Τί έγινε; Αφού γονάτισα, χτύπησα το μέτωπο... του 'πα το όνομά μου..το μυστικό μου όνομα.... Γαμώτο. Τί έγινε;

(Ανοίγει η πόρτα . Μπαίνει η Φάτε).

Μαρκ: *(Πετάνεται)* Τί έγινε;

Φάτε: *(Ξεφρουσκώνει. Κάθεται στο πάτωμα)* Τον πήγα στο δωμάτιο. Του 'δωσα να φάει. Κοιμηθεί. Καλύτερα. Είναι κουρασμένος. Σήμερα πρωί ήρθε. *(Κοιτάει τον Μαρκ):* Καλύτερα ε;

Μαρκ: *(Την πλησιάζει, κάθεται δίπλα της)* Συγγνώμη ρε Φάτε. Να τον γνωρίσω ήθελα. Να γίνουμε φίλοι. Όλα τα 'κανα. Όπως τα κάναμε μαζί... Να κοιτά και το χτύπημα στο μέτωπο... Φάτε με κοιτάς;

Φάτε: *(Χωρίς να τον κοιτάει)* Ναι.

Μαρκ: *(Την αρπάζει απ' τους ώμους, τη γυρνάει απότομα. Η Φάτε αντανακλαστικά μαζεύεται.)*

Μαρκ: *(Μαλακά, σαν να το συνειδητοποιεί τώρα)* Με φοβάται..

Φάτε: *(Σηκώνει το κεφάλι, τον κοιτάει).*

Μαρκ: Γιατί; Πες μου Φάτε; Ξέρεις πόσο χάρηκα που ήρθε; Εγώ δεν σου είπα να τον φέρεις εδώ; Του έδωσα το αγαπημένο μου φούτερ. Αυτό με την κουκουλά. Να μιλήσουμε μόνο ήθελα. Αφού έκανα και πρόβες. Να μου πει για τη ζούγκλα, για το χωριό. Αυτά που λέμε μαζί Φάτε. Να τα μάθω καλύτερα. Θα ήταν φίλος μου. Ο φίλος μου. Του 'πα το όνομά μου, το μυστικό μου όνομα, τη δύναμή μου, του την έδωσα. *(Την τραντάζει):* Γιατί ρε Φάτε; Πες μου γιατί; Γιατί τον τρώμαξα;

Φάτε: Και μένα.

Μαρκ: Ε όχι ρε Φάτε. Όλα σκατά. Ε όχι και σένα. Σκατά! Όλα σκατά τα κάνω.

Φάτε: Όχι καρδούλα μου. Όχι αυτό.

Μαρκ: Τι; Τι λες;

Φάτε: Και μένα φοβάται.

Μαρκ: Μα τί λες Φάτε; Πως γίνεται; Εσένα είναι ο αδελφός σου. Μαατικε.

Φάτε: (Μόνη της)Μαατικε.(Στο Μαρκ): Πως λες εσύ; Σκα..τά. Δεν ξέρω. Είναι έτσι; (Επαναλαμβάνει σαν να ανακαλύπτει την λέξη εκείνη την στιγμή): Μαατικέ; (Κοιτάει κατάματα τον Μαρκ): Δεν είμαι σίγουρη. Έτσι θυμάμαι. Θυμάμαι καλά; (Στον εαυτό της): Έτσι είναι; (Παύση): Αδελφός; Ποιός αδελφός; Τώρα τον βλέπω. Πρώτη φορά. Μόνο τα μάτια είναι ίδια. Σαν τα δικά μου.(Χαμηλόφωνα): Πεινάνε. (Παύση): Αδελφός; Ποιός αδελφός; Εγώ πάντα μακριά. Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι τίποτα. Σκα..τά.

Μαρκ: Μα τί 'ναι αυτά που λες Φάτε; Τόσες ιστορίες μου 'χεις πει. Όλες με λεπτομέρειες. Για την καλύβα. Το κυνήγι. Τη ζούγκλα. Τα τραγούδια Τα χρώματα, τα δέντρα, τα πουλιά... Τις μυρωδιές, τα ..τα...Να! τα φαγητά. Η πιπερόριζα που καίει. Προχθές τα λέγαμε (Τρυφερά): Φάτε είσαι μπουμπουνοκέφαλη.

Φάτε: Δεν είναι.

Μαρκ: (Γελώντας δυνατά) Όχι καλή μου Φάτε. Δεν είσαι. Δεν είσαι καθόλου.

Φάτε: Όχι! Δεν είναι ΕΚΕΙ. Η καλύβα, η ζούγκλα, το χωριό... . Δεν υπάρχει. (Παύση): Δεν ξέρω. Είναι μόνο μέσα μου καθαρά. Τα βράδια κλείνω τα μάτια και τα φτιάχνω. Κάτι βλέπω. Κάτι φτιάχνω.

Μαρκ: Μα δεν θυμάσαι τίποτα; Πώς είναι δυνατόν; Αφού μιλάς τη γλώσσα...

Φάτε: (Τον διακόπτει) Δεν μιλάω. Μιλάω όπως εδώ. Άλλα μιλάω, άλλα όχι. Εδώ καλύτερα. Μόνη μου φτιάχνω λέξεις τα βράδια. Και μαζί. Σαν μουσική.

Μαρκ: (Την κοιτάει ξαφνιασμένος).

Φάτε: Ήμουνα μικρή. (Σαν να το ανακαλύπτει εκείνη την ώρα): Τα..ντε. (Γελάει συνομοτικά): Τάντε Θεί..α Καλό ε; (Ο Μαρκ την κοιτά επίμονα. Η Φάτε συνεχίζει): Αυτή όχι καλή. Μια θεία. Έτσι είπαν να το λέω. Θεία. Πρώτη φορά την είδα. Με πήραν. Πολλά παιδιά. Έπρεπε να φάνε. Όλα. Εγώ...χμ..μεγάλη. Εγώ πρώτη. Έπρεπε. Καταλαβαίνεις εσύ; ΕΠΡΕΠΕ. (Παύση): Μόνο η μάνα ήταν έξω. Έκλαιγα κι εγώ. Δεν καταλάβαινα. Γιατί έκλαιγε, έκλαιγα. Και μια μεγάλη μύγα. Βούιζε. Πήγε στη μύτη της μάνας. Εκεί. Κάθισε. Και η μύτη χόντρυνε. Και η μάνα ήταν άσχημη. Άσχημη πολύ. (Παύση): Άσχημη. Πάντα. (Παύση): Και τα βράδια.

Μαρκ: (Πηγαίνει και της χαϊδεύει τα μαλλιά.) Καλή μου Φάτε.

Φάτε: (Γέρνει στα γόνατά του) Ούτε εδώ, ούτε εκεί Μαρκ. Μόνο τα βράδια.

Μαρκ: *(Συνεχίζει να της χαιδεύει τα μαλλιά)* Ούτε δω, ούτε εκεί Φάτε. Μόνο μαζί.

Φάτε: *(Γυρνάει και τον κοιτάει. Χαμογελάει)* Σι αι σι.

Μαρκ: *(Χαμογελάει)* Φάτε σι.

Θ σκηνή.

(Ακούγεται μία κραυγή από μέσα. Η Φάτε και ο Μαρκ πετάγονται).

Μαρκ: Τι έγινε;

Φάτε: Δεν ξέρω.

(Ξανά η κραυγή. Παύση. Αμηχανία. Ο Μαρκ κοιτάει την Φάτε).

Φάτε: *(Σηκώνεται)* Πάω να δω.

Μαρκ: Μαζί.

Φάτε: ΟΧΙ. Μόνο εγώ.

Μαρκ: Μα...

Φάτε: ΠΡΕΠΕΙ!

(Ο Μαρκ μαζεύεται).

Φάτε: *(Γιο μαλακά)* Μόνο εγώ...*(Του χαιδεύει τα μαλλιά):* Καρδούλα. *(Φεύγει).*

(Ο Μαρκ φέρνει τα γόνατά του στο στήθος και αρχίζει πάλι να κινείται ρυθμικά μπρος, πίσω).

Μαρκ: Μα τι έγινε πάλι;...Τι έκανα; Τι έκανα πάλι; *(Ο ρυθμός γίνεται πιο έντονος):* .Φίλοι. Να γίνουμε φίλοι ήθελα. Γαμώ. Με κοιτούσε. Πως με κοιτούσε. Βαθιά. Με κατάπινε. Με έπνιγε. *(Σταματά απότομα):* Αυτό ήταν! Δεν τον κοιτάξα. Στα μάτια.*(Παύση):* Φοβήθηκα. Κι εγώ! Γαμώτο! Γαμώτο shiai!

(Μπαίνει η Φάτε).

Μαρκ: *(Πετάγεται)* Φάτε! Το βρήκα!

Φάτε: Σςςςςς.

Μαρκ: Φάτε ξέρω γιατί τρώμαξε. Ξέρω σου λέω. Θα ξαναπροσπαθήσω. Μπορώ..Θα το ..

Φάτε: Σςςςς. Σταμάτα!

Μαρκ: Τι έγινε;

Φάτε: Τίποτα. Κοιμάται. Θα ξυπνήσει.

Μαρκ: Φάτε είσαι καλά;

Φάτε: Δεν ξέρω Μαρκ. Δεν ξέρω. '

(Ο Μαρκ πάει να την αγγίξει).

Μαρκ: Νομίζω πως το βρήκα..

Φάτε: *(Απομακρύνεται)* Σταμάτα Μαρκ! Δεν ξέρω. Δεν θέλω. Μη!

Μαρκ: Φάτε μου...

Φάτε: Μη!

Μαρκ: Φάτε σι..

Φάτε: Συγγνώμη Μαρκ. Συγγνώμη καρδούλα μου.

Μαρκ: Δεν πειράζει. Όλα καλά.

Φάτε: Μου τον έστειλαν Μαρκ. Δεν καταλαβαίνεις εσύ.

Μαρκ: Όχι Φάτε! Εμείς μαζί..

Φάτε: Δεν φταις εσύ. Δεν μπορείς. Δεν ξέρεις. Μου το έστειλαν Μαρκ. Κι εγώ ΠΡΕΠΕΙ. ΠΑΛΙ. Τον κοιτάω και δεν καταλαβαίνω. Καταλαβαίνω και είναι αλλιώς. Είναι αυτός, αδελφός, και είναι αλλιώς. Δε θυμάμαι λέξεις. Θυμάμαι και είναι αλλιώς. Θυμάμαι και δε θέλω. Δε θέλω αυτά που 'ρχονται στο μυαλό Μαρκ. *(Παύση):* Δεν είναι μουσική. *(Παύση):* Δε θα 'χω τα βράδια.*(Παύση):* Πώς.. *(Παύση):* θα είναι;

Μαρκ: Φάτε σι..Μη..Μη, καρδούλα. Δεν είναι έτσι. Μη φοβάσαι. Εγώ...μπορώ....εμείς..

Φάτε: Καλέ μου Μαρκ. Κι εσύ είσαι αλλιώς. Δεν μπορείς. *(Παύση).**(Σιγανά):* Δε λέω αλήθεια Μαρκ . Τον καταλαβαίνω. Κοιτάω τα μάτια, είναι δικά μου. Όπως μικρή, να κλαίω και να φοβάμαι. Όλα ξένα και όλα άγρια. Πονάω. Τα νιώθω, εδώ χαμηλά *(Πιάνει την κοιλιά της):* και..... δεν αντέχω. Πονάω, πονάω πολύ. Όπως παλιά. Και ..δεν αντέχω.

(Μεγάλη παύση. Κοιτούν και οι δύο μπροστά).

Μαρκ: Γιατί;

Φάτε: Ε;

Μαρκ: Γιατί τον έστειλαν;

Φάτε: Δεν ξέρω. *(Παύση)*: Δεν ξέρω καλά. Η μάνα δε γράφει, εγώ δε διαβάζω. Μόνο ένα μήνυμα. Έρχεται. Τότε. Να τον πάρεις. Τον λένε Σιάρκσι. Είναι αδελφός. Αδελφός σου. Αυτός που τον έφερε κάτι είπε. Ότι κατάλαβα. Είναι λέει κι αυτός αλλιώς. Πήγαινε μόνος στη ζούγκλα, χανόταν. Καθότανε μόνος. Δεν τους ήθελε. Δεν τον ήθελαν. Μόνος.

(Ο Μαρκ την κοιτάει. Μετά βάζει τα γόνατα στο στήθος και αρχίζει να κουνιέται αργά, ρυθμικά).

(Η Φάτε βλέπει το πεσμένο, πολύχρωμο ρούχο στο πάτωμα. Το παίρνει, το βάζει στα γόνατά της και αρχίζει να πλέκει κάποιες κορδέλες που εξέχουν).

Φάτε: Μόνος. Και τώρα εδώ. Μαζί μου.

Μαρκ: *(Χωρίς να σταματήσει την κίνηση)* Τι είναι αυτό;

Φάτε: *(Χωρίς να σταματήσει το πλέξιμο)* Για να γίνει άνδρας.

Μαρκ: *(Μένει ακίνητος. Την κοιτάει)* Δηλαδή;

Φάτε: Δεν ήθελε να το κάνει εκεί. Δεν άντεχε άλλο. Αλλά πρέπει να το κάνει. Αλλιώς δεν τον αφήναν. Έτσι είναι. Έτσι είναι εκεί. Θα το κάνει εδώ. Και εγώ πρέπει να τον ετοιμάσω.

Μάρκ: Ποιό δηλαδή;

Φάτε: *(Συνεχίζει το πλέξιμο)* Αυτό. Να γίνει άνδρας. Να έχει όνομα. Να πάρει δύναμη. Όπως στο χωριό.

Μάρκ: Αυτό; Αυτό που κάναμε μαζί; Πες μου Φάτε! Αυτό;

Φάτε: *(Σταματάει. Τον κοιτάει)* Ναι. Αυτό. Έτσι. ..Σαν έτσι.

Μαρκ: Πότε; Πού; Πες μου Φάτε! Πες!

Φάτε: Δεν ξέρω καλά. Αύριο βράδυ. Κάπου μακριά. Εκεί που μαζεύονται. Δεν ξέρω. Το 'γραψαν. Μου το 'δωσαν. Δεν ξέρω εγώ. Θα το διαβάσεις εσύ.

Μαρκ: Ποιοί είναι αυτοί Φάτε; Ποιοί στο 'δωσαν; Ποιοί μαζεύονται;

Φάτε: Αχ Μαρκ! Σε παρακαλώ. Μη καρδούλα. Δεν θέλω άλλο.

Μαρκ: Φάτε μου..Πες μου..Σε παρακαλώ. Εμείς τα λέμε όλα. Τα έχουμε πει όλα.

(Παύση).

Μαρκ: Φάτε;

Φάτε: Ναι;

Μαρκ: Σε παρακαλώ..

Φάτε: *(Παίρνει βαθιά ανάσα)* Είναι λίγοι, είναι από μας, ζουν εδώ και μαζεύονται.

Μαρκ: Και γιατί δεν μου είπες ποτέ Φάτε;

Φάτε: Τι να σου πω; Δεν είπαμε; Ούτε εδώ, ούτε εκεί Μαρκ. Μόνο μέσα μας.

Μαρκ: Μα είναι δικοί σου..

Φάτε: Δικοί μου; Δεν ξέρω. Ούτε αυτοί ξέρουν. Μόνο φοβούνται. Όπως εγώ.
(Κοιτάει τον Μαρκ): Αλλά εγώ αυτό το ξέρω.

(Γιάψη).

Μαρκ: Θα πας Φάτε;

Φάτε: Έτσι είπανε. Πρέπει. Δεν γίνεται αλλιώς.

Μαρκ: Γιατί;

Φάτε: Γιατί δεν έχει αδελφό, πατέρα.

(Ο Μαρκ φέρνει πάλι τα γόνατα στο στήθος και αρχίζει να κουνιέται μπρος, πίσω έντονα, ρυθμικά).

Φάτε: Μάρκ...Μάρκ...Είσαι καλά;

Μαρκ: *(Χωρίς να σταματήσει)* Σςς...

Φάτε: Μαρκ..

Μαρκ: *(Σταματάει απότομα. Την κοιτάει)* Θα 'ρθω και εγώ.

Φάτε: Μα..

Μαρκ: Όχι Φάτε. Το βρήκα! Αυτή είναι η λύση. Θα 'ρθω!

Φάτε: Μα..

Μαρκ: *(Την πιάνει από τους ώμους και την γυρνάει προς την πλευρά του)* Άκου Φάτε. Είναι η μόνη λύση. Δεν το βλέπεις; Είμαστε όλοι αλλιώς. Πρέπει να έχουμε δύναμη. Και να είμαστε μαζί. Εγώ έχω δύναμη, μου έδωσες εσύ. Θα πάρει κι αυτός. Θα του δώσεις εσύ. Θα πάρει όνομα. Θα του δώσει η ζούγκλα. Η ζούγκλα θα 'ρθει. Όπως σε εμένα. Είναι εδώ. Το ξέρω. Και εμείς. Και εμείς θα 'μαστε εκεί. Όλοι μαζί.

Φάτε: Μα..

Μαρκ: Άσε τους άλλους Φάτε. Θα είμαστε εμείς. Εμείς θα το φτιάξουμε. Εμείς που είμαστε δυνατοί.

Φάτε: Μα....

Μαρκ: Κι εσύ καλή μου Φάτε. Κι εσύ. Θα πάρεις από 'μας. Γιατί μας δίνεις. Θα πάψει να πονάει η κοιλιά. *(Ακουμπάει την κοιλιά της μαλακά):* Θα 'χουμε συνέχεια βράδια. Τα δικά μας τα βράδια. Θα είμαστε και οι τρεις μαζί. Οικογένεια. *(Την αγκαλιάζει):* Αγκαλιά. *(Προσπαθεί να φτιάξει την λέξη):* Α....σα..

Φάτε: *(Τον αγκαλιάζει και αυτή. Αναπνέει βαθιά. Με την ανάσα και την επαφή δημιουργεί, αρθρώνει την λέξη)* Α...σα...να..νε.

Μαρκ: *(Επαναλαμβάνει μέσα στο αγκάλιασμα)* Ασανάνε.

(Η πόρτα ανοίγει. Ο Σιάρκοι τους κοιτά. Τον βλέπουν. Απλώνουν τα χέρια και τον προσκαλούν κοντά τους).

Μαρκ: Έλα.

Φάτε: Κάμε λα.

(Ο Σιάρκοι στέκεται αμήχανα, διστακτικά).

I σκηνή.

(Η Φάτε στο γραφείο του ανακριτή. Κρατάει το πολύχρωμο ρούχο με κηλίδες αίματος στα γόνατά της. Πίσω της αχνές σκιές, φιγούρες του Μαρκ και του Σιάρκσι. Σαν να είναι κομμάτια του μυαλού της).

Φάτε: Τι έγινε; Τι έγινε; Δεν ξέρω.

Φωνή Μαρκ: Δεν ξέρω.

Φωνή Σιάρκσι: Ξαφνικά..

Φάτε: Ξαφνικά έγιναν όλα. Όλα έτσι όρμησανΠοτάμι έσπασε ...Κάτι μέσα μας...Και βγήκε...Μαύρο...

Φωνή Μαρκ: Βράδυ. Ήτανε βράδυ. Νωρίς, τότε ξεινήσαμε, δεν είχε φεγγάρι, ήταν σημάδι, έτσι το πήρα. Πέταγα, έτρεχα, και γαμώ, θα γινόταν.

Φωνή Σιάρκσι: Έγινε.

Φάτε: Έγινε. Δεν ξέρω τι έγινε. Συγγνώμη. Με συγχωρείτε. Παρακαλώ. Πονάει η κοιλιά μου. Δεν μπορώ. Δεν θυμάμαι.

Φωνή Μαρκ: Θυμάμαι, τα θυμάμαι όλα. Έτρεχα, χοροπήδαγα, ήτανε και γαμώ. Επιτέλους, δεν θα ήμουνα μόνος, πότε ξανά. Ντύθηκα γρήγορα, όχι δεν έβαλα την κουκούλα, πότε ξανά, γέλαγα, έβγαине από μέσα, δεν το προλάβαινα, σα λόξυγκας, σαν εμετός, σαν αστραπή, έσκαγε.

Φωνή Σιάρκσι: Με ντύσανε.

Φάτε: Καθόταν. Τον ντύσαμε. Σαν κούιλα. Ο αδελφός μου.

Φωνή Μαρκ: Ο φίλος μου. Και γαμώ!

Φωνή Σιάρκσι: Εγώ!

Φάτε: Εγώ, όμως, το έβλεπα, το ένιωθα χαμηλά στην κοιλιά. Πόναγε, πόναγε πολύ. Αυτός. Τα μάτια βαθιά, έβραζαν. Είχα σημάδι. Η κοιλιά. Χτύπαγε.

Φωνή Μαρκι: Χτύπαγε, χτύπαγε η καρδιά μου, η καρδιά μου δυνατά. Τέλεια! Και γαμώ φίλε! Όλα απ' την αρχή, όλα θα αλλάξουν, όλα θα γίνουν. Σήμερα είναι η μέρα. Η ΜΕΡΑ. Η ΝΥΧΤΑ. Όχι πια Μάρκι. Μόνο shiai. Ελεύθερος. Να πετάει. Με φίλους. Δυνατός. Ουάου! Και γαμώ! Φθάσαμε!

Φωνή Σιάρκσι: Φθάσαμε.

Φάτε: Φθάσαμε. Όλα. Εδώ. Θυμάμαι. Κρύο. Αποθήκη. Σίδερα γύρω, γύρω. Φως κίτρινο. Είχανε κάτι κλαδιά. Στα σίδερα, δεμένα. Έπεφταν τα φύλλα. Κάτω. Κίτρινα. (Παύση): Η ζούγκλα...Και αυτοί. Λίγοι. Επτά. Μόνο άνδρες. Τα χέρια σκληρά, σκασμένα, με πληγές, κρύα. Μύριζαν. Χώμα και κάτι... σκληρό. Πικρό. Που το κατάπιναν. Εδώ μέσα μόνοι κι αυτοί κι εμείς. Θα έσκαγε. Η κοιλιά μου χτύπαγε.

Φωνή Μαρκι: Ουάου! Και γαμώ!

Φωνή Σιάρκσι: Μας κοιτάγαν.

Φάτε: Μας κοιτάγαν, μας κύκλωσαν, μας...μύριζαν. Μουρμούριζαν μέσα απ' τα δόντια. Δεν καταλάβαινα και καταλάβαινα. Η κοιλιά. Η κοιλιά. Πονάω. Ο Μαρκι χοροπήδαγε, γύρναγε, γύρω, γύρω, τους έπιανε, δεν ήθελαν, δεν καταλάβαινε. Η κοιλιά. Η κοιλιά. Πονάω. Φώναζε shiai. Πονάω!

Φωνή Μάρκι: Ουάου! Και γαμώ! Shiai! Shiai με λένε. Σε μένε shiai. Θα γίνουμε όλοι φίλοι, αδελφοί. Μαατιέ. Η ζούγκλα θα 'ρθει. Είναι εδώ. Και γαμώ!

Φωνή Σιάρκσι: Μας κοιτάγαν. Μας κάρφωναν.

Φάτε: Καρφιά στην κοιλιά. Πονάω! Δεν θέλω άλλο. Συγγνώμη. Ξέρω, ξέρω ότι πρέπει. Συγγνώμη, κύριε. Δεν θυμάμαι. Πονάω! Συγγνώμη! Δεν θυμάμαι. (Παύση): Τους κύκλωσαν....Δεν θυμάμαι.

Φωνή Μαρκι: Θυμάμαι! Θυμάμαι τα πάντα. Άρχισε. Μας έβαλαν στη μέση, εμένα κι αυτόν, η Φάτε απ' έξω, μουρμούριζαν, δυνάμωνε, από τη ζούγκλα, από τη ζούγκλα ερχόταν, η ζούγκλα ήταν εκεί, στα μάτια τους που κάρφωναν, ζώα, χτύπαγαν τα πόδια, ζώα, η ζούγκλα...Μου έβαλαν φτερό στο κεφάλι...SHIAI . Εγώ κι αυτός, μόνοι , οι δύο μας. Τον κοίταξα στα μάτια. Άρχισε...

Φωνή Σιάρκσι: Με κοίταξε στα μάτια. Για πρώτη φορά. Άρχισε...

Φάτε: Άρχισε....

Φωνή Μαρκι: Άρχισε...

Φωνή Σιάρκσι: Άρχισε. Το μουρμούρητό έφθασε στ αυτιά μου. Χτυπούσε μέσα στο κεφάλι μου. Καθάρá. Σκότωσε . Σκότωσέ τον. Τον ξένο. Το ζώο. Το άγριο. Τον άλλο. Αυτόν που σε πνίγει. Αυτόν που σε καταπίνει. Αυτόν που

μπαίνει ανάμεσα. Αυτόν που είσαι εσύ. Αυτόν που δεν σ' αφήνει να είσαι εσύ. Αυτόν τον ξένο. Που θέλει να σε κάνει δικό του.

Φάτε: *(Χαμηλόφωνα)* Πονάω.

Φωνή Μαρκ: Τον κοιτάξα στα μάτια. Για πρώτη φορά. Τα είδα όλα. Τον φόβο, την οργή, το μίσος, τον πόνο. Ήταν δικά μου και μ' έπνιγαν. Όρμησα να τα βγάλω.

Φωνή Σιάρκσι: Τον κοιτάξα στα μάτια. Τα είδα όλα. Ήταν δικά μου και μ' έπνιγαν. Όρμησα να τα βγάλω.

Φάτε: *(Ήρεμα, παθητικά)* Έπεσαν ο ένας πάνω στον άλλον, σαν σκυλιά, σαν ζώα, σαν λιοντάρια στη ζούγκλα. Μέσα από την κοιλιά βγήκαν οι φωνές. Από κάτω βαθιά σηκώθηκαν και άπλωσαν και εγώ έμεινα εκεί και άρχισε και η δικιά μου κοιλιά να κουνιέται, όλα μέσα και να θέλουν να βγουν. Δεν άντεξα, έσπρωχναν από μέσα. Έκλεισα τα μάτια, τράβηξα τα χείλια πίσω. Σα ζώο. Δεν ήταν ο Μαρκ. Δεν ήταν ο Σιάρκσι. Ήταν η μάνα, η θεία, αυτοί που χτύπαγαν, αυτοί που πάταγαν, αυτοί που έφτυναν, αυτοί που έλεγα συγγνώμη, αυτοί που έσκυβα, αυτοί που δεν κοιτάγαν, αυτοί που κοιτάγαν, αυτοί που δε χώραγα, αυτοί που δεν είμαι. Βγήκε από μέσα, δυνατά, πρώτη φορά. Η φωνή μου. Και έπεσα.

Φωνή Μαρκ: Και έπεσα.

Φωνή Σιάρκσι: Και έπεσα.

Φάτε: Άνοιξα τα μάτια. Ήταν και οι δυο εκεί κάτω μέσα στο αίμα. Μαύρο. *(Παύση):* Μαύρο ποτάμι έσπασε και μας πήρε. *(Παύση):* Με συγχωρείτε. Τελείωσα; Να φύγω; Ευχαριστώ. *(Πάει να φύγει μαζί με το ρούχο. Σταματάει):* Άναι. Συγγνώμη. *(Αφήνει το ρούχο πάνω στην καρέκλα):* Δεν πειράζει. Τους έχω μέσα μου. Εδώ χαμηλά. *(Δείχνει την κοιλιά):* Είναι μαζί, αγκαλιά. *(Παύση):* Αλλά δεν ξέρω τι να το κάνω. *(Η Φάτε σηκώνεται).*

Φωνή πατέρα: Έλα, έλα κουνήσου. Άντε, επιτέλους φθάσαμε. Ζούγκλα σου λέω εκεί έξω. Σπίτι μου, σπιτάκι μου Αααχ!! Ζούγκλα σου λέω. Ζούγκλα!

Φωνή μητέρα: Φάτε, καλή μου; *(Παύση):* Μαρκ; Μαρκ! Που είστε; Είστε καλά;

Φάτε: *(Κοντοστέκεται, ακούει τις φωνές, κοιτάει το ρούχο, γυρνάει μπροστά με ένα ελαφρύ μειδίαμα)* Ακόμα.

(Η Φάτε φεύγει. Σκηνή άδεια. Το ρούχο μένει φωτισμένο πάνω στην καρέκλα).

ΤΕΛΟΣ

